

Erilainen aarre

Olipa kerran punakylkikala, jonka nimi oli Aallokas. Hän asui suurella koralliriutalla Tyynellä valtamerellä. Koralliriutta oli kuin valtava puutarha. Siellä kasvoi vesikasveja kaikissa sateenkaaren väreissä. Koralliriutalla asui tuhansia kaloja.

Aallokkaan perheeseen kuului äiti, isä ja pikkusisko Aallotar. He asuivat luolassa lähellä avomerta. Luolassa oli kolme huonetta: makuuhuone, leikkihuone ja kirjahuone. Kirjat oli tehty sitomalla leväsivuja simpukankuorien sisään. Keittiötä ei tarvittu, koska kalat söivät riutalla kasvavaa levää.

Eräänä iltapäivänä, kun Aallokas oli tulossa koulusta kotiin, hän huomasi joukon delfiinejä ja lähti seuraamaan niitä. Pian Aallokas huomasi, että delfiinit uivat läheistä saarta kohti. Saaren rannalla oli luola, joka sijaitsi osittain veden alla. Delfiinit sukelsivat luolaan Aallokas perässään.

Luolassa Aallokas katseli ympärilleen. Yhtäkkiä hän huomasi merihevosen, joka pujahti vesikasvin taakse. Aallokas ui kiinnostuneena eteenpäin ja huomasi, että vesikasvin takaa lähti salakäytävä. Aallokas jatkoi matkaansa salakäytävään.

Salakäytävä kulki ylöspäin. Loputtomalta tuntuneen matkan jälkeen Aallokas saapui toiseen pienempään luolaan. Luolassa Aallokas huomasi, että kivien välissä pilkotti jotain. Katsoessaan tarkemmin hän näki lippaan ja avasi sen.

Lippaassa oli vanha aarrekartta. Karttaan oli piirretty koko läntinen Tyyni valtameri. Mariaanien haudan kohdalle oli vedetty rasti. Aallokas ei uskonut silmiään! Hän päätti mennä heti kertomaan parhaalle ystävälleen kilpikonna Kamulle, mutta luolasta lähti kaksi käytävää. Aallokas hengitti syvään ja valitsi oikeanpuoleisen.

Sukellettuaan käytävään Aallokas tiesi heti valinneensa väärän reitin. Käytävän vesi kohisi hurjaa vauhtia eteenpäin ja riepotteli Aallokasta sinne tänne. Noin puolen minuutin päästä tunnelin päässä alkoi näkyä valoa. Yhtäkkiä Aallokas tupsahti pieneen lahteen.

Päästyään takaisin koralliriutalle Aallokas etsi heti Kamun.

- Minä löysin aarrekartan! Aallokas huusi.
- Onko se varmasti oikea? Kamu epäili.
- On, löysin sen Käärmeluolista, Aallokas kertoi.

- Missä aarre on? Kamu kysyi.

- Mariaanien haudassa, Aallokas vastasi.

- Lähdetään etsimään! Kamu innostui.

Niin he lähtivät kertomatta kenellekään. Aallokas ei huomannut, että hänen pikkusiskonsa Aallotar oli nähnyt heidän lähtönsä ja seurasi heitä. Kun Aallokas ja Kamu olivat uineet noin tunnin, Aallokas huomasi jotain kamalaa.

- Kääk! Meitä jahtaa hai! Aallokas pelästyi.

- Äkkiä pakoon! Kamu huusi.

He uivat nopeasti, mutta hai saavutti heitä joka sekunti.

- Apua! Hai syö meidät! Aallokas ja Kamu huusivat.

- Seuratkaa minua, kuului ääni heidän vierestään.

He seurasivat kalaa kymmenen metrin päässä olevaan laivanhylkyyn.

- Mitä ihmettä, sinähän olet Aallotar! Aallokas huudahti.

- Minä huomasin, kun te lähditte. Mutta miksi? Aallotar ihmetteli.

- Me lähdimme etsimään aarretta Mariaanien haudasta, Kamu vastasi.

- Minä tulen mukaan, Aallotar päätti.

Sitten he menivät nukkumaan laivan ruumaan. Aamulla Kamu heräsi aikaisin ja lähti muutaman sadan metrin päässä olevaan kelppimetsään, jossa asui paljon kaloja. Siellä Kamu kuuli, että koralliriutalta oli lähetetty nelihenkinen etsintäpartio hakemaan heidät kotiin. Laivanhyllyllä Kamu kertoi muille, että heidän oli lähdeettävä. He söivät vähän levää ja lähtivät ripeästi.

- Me emme palaa ennen kuin aarre on löytynyt! Aallokas julisti.

Viikon ajan he uivat kohti Mariaanien hautaa etsintäpartion jahdatessa heitä. Lopulta he saapuivat pieneen kylään merenalaisen vuoren huipulla ja saivat kuulla olevansa kilometrin päässä Mariaanien haudasta. Aallokas löysi majatalon ja he päättivät yöpyä siellä. Aallokas ja Kamu jäivät majataloon lepäämään, kun taas Aallotar lähti tutkimaan paikkoja.

Pari tuntia myöhemmin nelihenkinen etsintäpartio saapui kylään. Mustekala nimeltä Mustikka lähti kyselemään kyläläisiltä olivatko he nähneet punakylkikalaa ja kilpikonaa, joiden nimet olivat Aallokas ja Kamu. Eräs kyläläisistä kertoi nähneensä heidät, mutta ei

tiennyt missä he olivat nyt. Silloin Aallotar saapui paikalle. Etsintäpartio oli lähtenyt ennen kuin Aallottaren lähtö huomattiin koralliriutalla, eikä Mustikka tunnistanut Aallotarta.

- Minä näin heidät, Aallotar kertoi.
- Missä he ovat nyt? Mustikka kysyi.
- Lähtivät itään päin, Aallotar valehteli.
- Kiitos tiedosta, me lähdemme heti sinne, Mustikka vastasi.

Mustikan lähdettyä Aallotar huokasi helpotuksesta.

- Nyt he ovat ainakin hetken väärillä jäljillä, hän sanoi majatalossa Aallokkaalle ja Kamulle.

Seuraavana päivänä he lähtivät. Puolenpäivän aikoihin Aallokas huomasi, että etsintäpartio oli jälleen heidän jäljillään. Kaiken lisäksi etsintäpartioon oli liittynyt nopea barrakuda. Kaverukset lähtivät kiireesti pakoon, mutta barrakuda ja purjekala olivat heitä nopeampia. Juuri kun kaverukset olivat saapumassa Mariaanien haudalle, etsintäpartio saartoi heidät. Kun Aallotar yritti paeta, Mustikka kietoi hänet lonkeroonsa. Etsintäpartio kuljetti kaverukset yöksi Mariaanien haudan reunalla olevaan luolaan.

- Miten te huomasitte niin nopeasti Aallottaren valehdelleen teille? Aallokas kysyi.
- Mustikka oli huomannut arven kalan vasemmassa kyljessä, ja minä tiesin että Aallottarella on sellainen arpi, etsintäpartion johtaja paholaisrausku Tuima kertoi.
- Hahhah! Heti kun te nukahdatte, me lähdemme, Aallotar huusi viereisestä huoneesta.
- Ette te niin vain lähde, sillä merikäärme Luikero vartioi teitä, Tuima vastasi.
- Minä lähden nyt kotiini, barrakuda sanoi.

Kaverukset painuivat hiljaisina nukkumaan. Aallokas huokaisi.

- Minä en kestä, olimme niin lähellä, hän valitti.
- Turha toivo, Mariaanien hautaan emme teitä päästä, Luikero vastasi kylmästi.
- Älkää surko, me voimme edelleen löytää aarteen, Kamu kuiskasi.
- Hyvää yötä, Aallotar sanoi.

Aamulla Aallokas heräsi kaveruksista ensimmäisenä ja huomasi Luikeron olevan aamu-uinnillaan. Hän herätti nopeasti Aallottaren ja Kamun. Aallotar heräsi heti, mutta Kamua Aallokas joutui herättelemään yli minuutin.

- Herätys, nyt voimme paeta! Aallokas kuiskasi.

- Anna minun nukkua, Kamu mutisi.

- Seuratkaa minua, Aallokas käski.

He uivat peräkanaa ulos luolasta hipihiljaa. Luikero uiskenteli aivan rauhassa ja kalat onnistuivat pujahtamaan hänen ohitse. Sitten Aallokas sukelsi Aallotar ja Kamu perässään Mariaanien hautaan.

Samaan aikaan Mustikka oli ollut keräämässä vangeille aamupalaa. Palatessaan hän huomasi, että he olivat karanneet. Etsintäpartio katseli voimattomana, kun kaverukset katosivat Mariaanien hautaan.

Kolmikko ui aina vain syvemmälle. Kun kaverukset olivat noin viisi kilometriä merenpinnan alapuolella, Aallotar alkoi huolestua.

- Kuinka pitkällä me olemme? Aallotar kysyi.

- Jos aarre on haudan pohjalla, emme ole vielä puolessavälissäkään, Aallokas totesi.

Aallotar alkoi itkeä.

- Älä itke. En usko, että aarre on niin syvällä, Kamu lohdutti.

- Hei, tuon kallionlohkareen takana taitaa olla käytävä! Aallokas huudahti.

Kolmikko sukelsi käytävään. Uituaan suunnilleen 50 metriä he saapuivat risteykseen. Sieltä löytyi viesti: ”Hei sinä rohkea etsijä. Sinun pitää valita toinen käytävistä. Molempien päässä on aarre, mutta ne ovat erilaisia.” Aallokas ja Kamu alkoivat väitellä.

- Tuo käytävä on parempi, mennään sinne, Aallokas sanoi.

- Mutta huonon käytävän aarre on varmasti parempi, Kamu väitti.

Ystävykset valitsivat huonomman käytävän. Siinä oli todella vaikea uida. Käytävän seinät ja katto olivat liman peitossa, ja siinä mahtui juuri ja juuri uimaan. Kun kolmikko oli uinut vähän matkaa, he saapuivat ovelle. Hetki oli taianomainen.

- Me olemme perillä, Aallokas kuiskasi.

- Herätys, avaa nyt se ovi! Aallotar hoputti.

Aallokas yritti avata ovea, mutta se oli liian raskas. Silloin Aallotar ja Kamu tulivat apuun. Ovi aukesi hitaasti. Kaverukset haukkoivat henkeään! Luola oli valtava. Sen seinät olivat puhdasta kristallia ja katto välkkyvien jalokivien peitossa. Luolan pohjalla kasvoi valtavia ruusuja, tulppaneja, orvokkeja ja lukemattomia muita kukkia. Vedessä uiskenteli kimaltelevia perhosia.

- Uskomatonta! Aallotar ihasteli.

- Hei! Luolan perällä on leväkäärö ja siinä lukee jotain, Kamu huomasi.

- Minä tulen katsomaan, Aallokas vastasi.

Leväkäärössä luki: ”Hei etsijä, olet saapunut perille. Olen iloinen, että valitsit oikein. Tämä aarre on paljon upeampi. Olin kuullut vanhoja tarinoita Mariaanien haudassa olevasta kulta-aarteesta ja lähdin etsimään sitä veljeni Urhean kanssa. Kun saavuimme risteykseen, erosimme ja lähdimme eri suuntiin. Urhea lähti hyvään käytävään, minä huonoon. Urhea löysi kulta-aarteen, minä jotain paljon ihmeellisempää. Kun palaamme takaisin koralliriutalle, piirrän aarrekartan, jonka sinä olet todennäköisesti löytänyt, koska olet tänne päätynyt.

Prinssi Uljas”

- Mitä ihmettä, hänhän oli kuninkaamme Loiston isä! Aallokas huudahti.

- Kuvitelkaa, että juuri me saimme nähdä tämän, Kamu päivitteli.

- Minä nimeän sen Timanttiluolaksi, Aallotar sanoi.

- Mutta eihän Timanttiluola ole mikään aarre, Aallokas mietti.

- Niin, aarre on kultaa, koruja tai muuta senkaltaista, Aallotar pohti.

- Ei aarre ole aina sellainen, mitä ensimmäiseksi ajatellaan, Kamu opetti.

- Olipa mahtava seikkailu! Aallokas totesi heidän lähtiessään.

Sen pituinen se.